

Szeretettel és tisztelettel köszöntök minden kedves jelenlévőt. Vendégeinket, a szülőket, a rokonokat, az iskola diákjait és tanárait, és külön nagy szeretettel ballagó diáktársainkat.

Az ember életében teljesen természetesen, előre meghatározott, olykor már megszokott időben és módon érkeznek el kiemelkedő események, amelyek életének jelentős, felejthetetlen állomásai. Egy ilyen ünnepi alkalomnak a részesei vagyunk most is. Hiszen nem csupán egymástól, tanáraitoktól, az itt maradó diáktársaitoktól vesztek búcsút, akikkel az itt eltöltött évek alatt együtt tanultatok, dolgoztatok és szórakoztatok. Búcsúzás ez egyben eddigi életetekről, bizonyos értelemben önmagatokról is. Visszatekintés korábbi életutatokra, számadás, leltár az előretekintés jövődötök, céljaitok felé.

Itt formálódott egyéniségetek a sokat látott és sok mindent megélt falak között. Számtalan egyéni és közösen megélt élményt tudhattok a hátatok mögött. Emlékezetes osztálykirándulások, a gólyanapok, a végeérhetetlen próbák az éneklő osztályok versenyére, a diákdiri választáson való megmérettetések, illetve az ODN-en nyújtott kiemelkedő szereplések.

Később visszatekintve bizonyára úgy fogtok a középiskolai éveitekre gondolni, mint életetek egyik legszebb szakaszára. Igaz, hogy a sok tanulás és az élet különböző területein való helytállás által keserűbb pillanatok is megízlelhettetek, de boldog percekben, sőt órákban sem szenvedtetek hiányt, gondoljatok csak vissza a Christmas partykra, a német farsangokra, a közös bográcsolásokra, a bulikra, a nyári összejövetelekre.

A megélt öröm és bánat, siker vagy kudarc olyan viszonyt alakított ki közöttetek, melyekből talán életre szóló barátságok, bizalmas, meghitt kapcsolatok nőhetik majd ki magukat a későbbiekben, hiszen minden egyes élmény, tapasztalatszerzés, akár negatív vagy pozitív, az itteni életetek velejárói voltak, melyek észrevehetetlenül csiszolgatták, formálták az osztályközösségek összetartását, harmóniáját.

Azt mondják, hogy az emlék, a tudás, a megszerzett tapasztalta az ember kincse, kiváltsága és megkülönböztető jegye. S ennek a kincsnek csak a kisebbik részét alkotja az, amit a múltból sikernek tartunk, amire büszkék lehetünk: a nagyobbik rész a tévedések emléke, ami lehetővé teszi, hogy ugyanazt a hibát ne kövessük el újra és újra. Mi mást kívánhatnék most nektek, mint azt, hogy a sikereitek gyűjteménye számosabb legyen a tévedéseknél, hogy sokkal több mindenre gondolhassatok vissza a büszkeség, mint az okulás miatt.

Itt maradó diáktársainkkal őszintén reméljük, hogy mindegyikötöknek sikerül megérkezni oda, ahova vágyai, céljai vezérlik és bár fáj a búcsúzás, táplálkozatok a gimnáziumban szerzett szép emlékekből és mutassatok példát nekünk, akik egy év múlva ugyanott fogunk állni, mint most ti.

Soraimat Áprily Lajos szavaival zárom:

Ámulni még, ameddig lehet,
amíg a szíved jó ütemre dobban,
megőrizni a táguló szemet,
mellyel csodálkoztál gyermekkorodban.

Kozma Lilla 11. a